

HODA BARAKAT

**ΝΥΧΤΕΡΙΝΟ
ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟ**

**ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΑΠΟ ΤΑ ΑΡΑΒΙΚΑ
ΠΕΡΣΑ ΚΟΥΜΟΥΤΣΗ**

Κ Ε Δ Ρ Ο Σ

Hoda Barakat: *Νυχτερινό ταχυδρομείο*

Τίτλος πρωτοτύπου:

Hoda Barakat: *Barid Al Layl*

ISBN 978-960-04-5143-6

Μετάφραση από τα αραβικά: Πέρασα Κουμούτση

Υπεύθυνη Τμήματος Επιμέλειας-Διόρθωσης: Μαρία Σπανάκη

Επιμέλεια-διόρθωση: Βασιλική Κουρούδη

Ηλεκτρονική σελιδοποίηση-διόρθωση: Νικολέττα Δουλάμη

© *Hoda Barakat, 2017. First published in Arabic as Barid Al Layl by Dar Al Adab, Beirut, Lebanon.*

Published by arrangement with RAYA The Agency for Arabic literature and Iris Literary Agency

© *Για την έκδοση στα ελληνικά, Εκδόσεις Κέδρος Α.Ε., 2021*

Κέδρος Εκδοτική Α.Ε.

Γ. Γενναδίου 3

Αθήνα 106 78

τηλ. 210 38 09 712-14 • φαξ 210 33 02 655

www.kedros.gr • www.facebook.com/kedros.gr

e-mail: books@kedros.gr

*Η νύχτα, η χτεσινή νύχτα ήταν παράξενη,
αλλά το πιο παράξενο είναι πόσο αλλάξαμε εμείς οι δύο.
Άλλη μια φορά, (είπαμε) για χάρη της παλιάς μας αγάπης,
κι έτσι βγήκαμε ξανά, με κατεύθυνση προς τη θάλασσα.*

Algernon Swinburne

1

Ο άντρας πίσω από το παράθυρο

Αγαπητή μου,

Κάπως έτσι δεν αρχίζουν συνήθως οι επιστολές;
Αγαπητή μου, λοιπόν,

Σε όλη μου τη ζωή δεν έγραψα ούτε μία επιστολή. Υπάρχει βέβαια μία που παραμένει άγραφη για πολλά χρόνια μέσα στο κεφάλι μου. Δεν κατάφερα ποτέ να τη μεταφέρω στο χαρτί. Η μάνα μου ήταν αναλφάβητη, τα γράμματα που της έστελναν της τα διάβαζε ο ταχυδρόμος, που ήταν κι ο γραμματιζούμενος του χωριού. Έπειτα σιωπή. Έμαθα ότι ολόκληρο το χωριό βυθίστηκε κάτω από το νερό, όταν κατέρρευσε το φράγμα. Δεν ξέρω πού πήγαν οι κάτοικοι ή πού τους μετέφεραν ύστερα από την καταστροφή. Ξέρεις σε ποιο φράγμα αναφέρομαι. Σ' εκείνο που έχτισε ο πρόεδρος για να ποτίζουν οι κάτοικοι τη στέρφα γη τους· ήταν σπαρμένη με πέτρες και βράχια. Δεν ξέρω αν σου έχω μιλήσει ποτέ γι' αυτό το φράγμα, ίσως να σου είχα αφηγηθεί παλιότερα την ιστορία του. Δεν είμαι όμως βέβαιος· η αλήθεια είναι ότι δεν θυμάμαι πια και πολλά από το μακρινό εκείνο παρελθόν. Ωστόσο δεν είναι αυτό το θέμα μας, αλλά εκείνη η άγραφη επιστολή που στριφογύριζε εδώ και χρόνια στο κεφάλι μου. Είχα σκοπό να τη γράψω και να τη στείλω στη μάνα μου, για να της θυμίσω εκείνη τη μέρα που με ανέβασε στο τρένο. Ήμουν μόνος και μικρός, μόλις οχτώ ή εννιά χρονών. Μου έδωσε ένα κομμάτι ψωμί και δύο

βραστά αυγά για τον δρόμο και μου είπε ότι ο θεός μου, ο αδελφός του πατέρα μου, με περίμενε στη μεγάλη πόλη. Μου είπε επίσης ότι με έστειλε σ' εκείνον για να μάθω καινούργια πράγματα κοντά του, γιατί ήμουν ο πιο έξυπνος από τα αδέρφια μου.

«Μην κλαις, γιε μου, και μη φοβάσαι». Ενώ εγώ ήθελα να της πω ότι φοβόμουν, έτρεμα από τον φόβο, και ένιωσα απύθμενη μοναξιά μόλις το τρένο ξεκίνησε και καθώς άφηγε πίσω το χωριό μου. Ήθελα να της γράψω επίσης πως εκείνη ακριβώς τη στιγμή με κατέκλυσε μια ακατανίκητη επιθυμία να κάνω κακό σε κάποιον άγνωστο, σε κάποιον που δεν γνώριζα και που δεν είχα κανένα λόγο να τον βλάψω. Κάποιον που δεν θα είχα καμία απολύτως σχέση μαζί του, καμία πρότερη επικοινωνία. Να ξεσπάσω σε εκείνον τον θυμό μου, ακυρώνοντας έτσι το μυαλό και τη λογική. Γιατί πρέπει να σου εκμυστηρευτώ ότι πολλές φορές πίστεψα πως το μυαλό μου είναι ο μεγαλύτερος εχθρός μου...

Από τη στιγμή, λοιπόν, που ξεκίνησε εκείνο το τρένο, η μοναξιά έπεσε πάνω μου σαν το σκοτάδι μιας χειμωνιάτικης δύσης. Δεν έκλαψα όμως, μόνο βυθίστηκα στην έντονη μυρωδιά του αυγού που είχε αρχίσει να ξινίζει. Ήθελα να πετάξω και το ψωμί, αλλά δεν τόλμησα να το κάνω... Ήταν ακόμα πολύ πρωί, δεν είχε ξημερώσει· η μάνα μου με είχε ξυπνήσει με έναν απότομο, επιτακτικό, σχεδόν βίαιο τρόπο. Και το τρένο συνέχισε την πορεία του, σαν σε σήραγγα δίχως τέλος... Αυτή η αίσθηση έμεινε να με συνοδεύει σε όλη μου τη ζωή, ήταν συνεχώς καρφωμένη στο κεφάλι μου, σαν ένα δειλινό που πίσω του ο ήλιος κρύφτηκε για πάντα. Κι ένα παρόμοιο συναίσθημα ερχόταν ξανά και ξανά μέσα στις μέρες μου, κυρίως όμως τα χαράματα, την ώρα που συνήθως ξυπνούν και κλαίνε τα μωρά· τότε που θρηνούν οι ρομαντικοί λογοτέχνες όλου του κόσμου, από τον Ιχσάν Αμπντ ελ Κοντούς* ως τον Ρίλκε... Και ήταν μια οδυνηρή μελαγχολία, σαν εκείνη που τυλίγει όλα τα

* Ιχσάν Αμπντ ελ Κοντούς: Γνωστός Αιγύπτιος λογοτέχνης. (Σ.τ.Μ.)

όμορφα και καλοπροαίρετα πλάσματα της γης και που δεν έχει καμία εξήγηση και καμία ερμηνεία. Γράφει η κυρία που εξειδικεύεται στην παιδική ψυχολογία: «Μην ανησυχείς, καλή μητέρα, και μη θορυβείσαι από τις πρωινές κρίσεις των βρεφών και από το επίμονο κλάμα τους. Απλώς σας δοκιμάζουν. Τα παιδιά γνωρίζουν από ένστικτο πως είναι μόνα, εγκαταλειμμένα στη μοίρα τους, κι ας βρίσκονται κοντά σας· γνωρίζουν πως κάποια στιγμή κι αυτά θα πεθάνουν. Το κλάμα τους λοιπόν είναι το κάλεσμά τους. Σας καλούν προκειμένου να βεβαιωθούν ότι βρίσκεστε ακόμα δίπλα τους, πως δεν τα έχετε εγκαταλείψει ούτε έχετε πεθάνει ακόμα». Από εκείνη λοιπόν τη στιγμή ήξερα ότι η μάνα μου δεν θα ήταν ποτέ πια εκεί για μένα.

Και επειδή είσαι ρομαντική και μελαγχολείς την ώρα του δειλινού, και επειδή αγαπάς τις επιστολές, εκείνες που είναι γραμμένες στο χαρτί και όχι σε κάποιον υπολογιστή, ο ταχυδρόμος θα μεταφέρει την επιστολή μου στη δερμάτινη τσάντα που κρεμάει στον ώμο του και έπειτα θα την αφήσει στο ταχυδρομικό σου κουτί. Και ίσως αυτή είναι η μοναδική επιστολή που θα σου γράψω ποτέ, η μοναδική που θα στείλω στη ζωή μου και που θα παραλάβεις από εμένα. Το χιόνι πέφτει ασταμάτητα από την αυγή, και, όπως είναι είδος πονηρό, εναλλάσσεται κάθε τόσο με τη βροχή, που κι αυτή δεν λέει να σταματήσει. Έτσι θα μείνω εδώ, δεν θα βγω σ' αυτό τον παλιόκαιρο, ώσπου να ολοκληρώσω την επιστολή.

Θα πρέπει επίσης να σου πω τον λόγο για τον οποίο αποφάσισα να επιδοθώ σ' αυτή τη δραστηριότητα. Αλήθεια, τι είναι αυτό που με έσπρωξε να σου γράψω, ενώ δεν πέρασε πολύς καιρός από την τελευταία μας συνάντηση; Ή μήπως πέρασε και δεν το έχω καταλάβει; Δεν διαθέτω το ταλέντο της αφήγησης, και ποτέ δεν έχω μεταφέρει χρήσιμη είδηση σε κανέναν. Οι άνθρωποι όμως, έτσι κι αλλιώς, δεν ενδιαφέρονται να ακούσουν χρήσιμες ειδήσεις, παρά μόνο όταν είναι παραγεμισμένες με κουτσομπολιά και άσκοπες πληροφορίες. Και εγώ είμαι φλύαρος από τη φύση μου, μιλώ

πολύ και δεν σταματώ όσο βλέπω τα μάτια του ακροατή μου να αδημονούν να με ακούσουν, να εισπράξουν τις πληροφορίες σχετικώς με τη ζωή μου ή με τις ζωές των άλλων, εκείνων που επιλέγουμε να σχολιάσουμε, αρκεί βέβαια να μην είναι οι παρόντες... Και εσύ, είναι αλήθεια, πάντα με ακούς με αμέριστη προσοχή, ακούς οτιδήποτε ξεχύνεται από το στόμα μου, ακόμη κι αν αυτό δεν έχει κανένα νόημα, καμία σημασία. Για παράδειγμα, βλέπω στο καφενείο έναν άντρα που κάθεται σε μια ξύλινη καρέκλα και τότε επινοώ μια ιστορία για την κατασκευή της, σου μιλώ για τις διαφορές ανάμεσα στις ποιότητες του ξύλου ή για τις χρήσεις του. Και ίσως μερικές φορές ξεπερνώ τον εαυτό μου και τότε σκέφτομαι τις βλαβερές συνέπειες της παράνομης υλοτομίας στον πλανήτη, την απογύμνωση των δασών και τον θάνατο της φύσης, και τα λοιπά, και τα λοιπά... Άλλες φορές πάλι μιλώ για τα χάμπουργκερ και για την ανελέητη εκμετάλλευση του κεφαλαίου, που δεν έχει όρια, ούτε σύνορα. Αν πάλι η καρέκλα του καφενείου είναι πλαστική, τότε ευθύς αμέσως «εισέρχομαι» στον κόσμο του πλαστικού, φλυαρώνω για την ιστορία του υλικού από τότε που επινοήθηκε ως σήμερα, καθώς και για τις βλαβερές συνέπειες της αλόγιστης χρήσης του. Έμαθα πολλά από τότε που άφησα πίσω μου το χωριό, φεύγοντας με εκείνο το τρένο. Παραγέμισα το μυαλό μου με άσκοπες πληροφορίες. Το μυαλό μου, για το οποίο η μάνα μου έλεγε ότι ήταν έξυπνο. Ρουφούσα αχόρταγα οτιδήποτε έπεφτε στα χέρια μου χωρίς να διαχωρίζω τι είναι χρήσιμο και τι όχι. Όσοπου η συσσώρευση αυτή των πληροφοριών έγινε συνήθεια, διασκέδαζε την πλήξη μου και γέμιζε τα συναισθηματικά μου κενά, κάτι σαν τη βουλιμία ή τον εθισμό, μέχρι που ξεχούσα στο τέλος τον σκοπό τους. Συνήθως αξιοποιώ αυτή την αποθήκη γνώσεων και χρησιμοποιώ τις πληροφορίες που ανασύρω από εκεί για να καταπλήξω τον ακροατή μου, αλλά και για να του κόψω τη φόρα... Άλλοτε πάλι για να εντυπωσιάσω τις γυναίκες, να εντυπωσιάσω εσένα και να μη σου αφήσω περιθώριο να καλοσκεφτείς οτιδήποτε, κι αυτό

γιατί ανησυχώ πως σε ταλαιπωρούν οι σκέψεις σου... Άλλωστε δεν με ενδιαφέρει να μάθω τίποτα περισσότερο για το πρόσωπό σου απ' όσα ήδη γνωρίζω. Θυμάμαι με κάθε λεπτομέρεια την πρώτη φορά που σε συνάντησα, κάθε δευτερόλεπτο από τη στιγμή που τα μάτια μου έπεσαν πάνω σου για πρώτη φορά. Γι' αυτό δεν σταματώ να φλυαρώ, αφού δεν θέλω να σου αφήσω κανένα παράθυρο ανοιχτό, καμία ελπίδα από εκείνες που ριζώνουν στις καρδιές των ερωτευμένων γυναικών. Κάτι τέτοιο θα ήταν επικίνδυνο για σένα, στην πραγματικότητα θα ήταν επικίνδυνο και για τους δυο μας. Οι ψίθυροι ανάμεσα σε δύο πρόσωπα που έρχονται πολύ κοντά το ένα στο άλλο, ώσπου να σμίξουν τα χνότα τους, μοιάζουν με ομολογία. Μια εξομολόγηση, αν θες, προκειμένου να ξεφύγει κανείς πρόσκαιρα από τη μοναξιά και να διώξει την ανία του. Οι καρδιές των ανθρώπων δεν αντέχουν τη μοναξιά, είναι παγίδα με όλη τη σημασία της λέξης, μια βαθιά οπή στη γη, σύμφωνα με το λεξικό των εννοιών (της αραβικής γλώσσας). Το φαντάζεσαι; Παρότι σε εμένα, όπως ξέρεις, δεν συμβαίνει κάτι τέτοιο. Στην πραγματικότητα δεν είμαι ευχάριστος, ούτε διασκεδαστικός άνθρωπος.

Μην περιμένεις, λοιπόν, να σε διασκεδάσω με το περιεχόμενο αυτής της επιστολής· θα με βρεις να επανέρχομαι ξανά και ξανά σε όλες εκείνες τις ασήμαντες λεπτομέρειες, τις οποίες ακόμη κι εγώ ο ίδιος έχω κουραστεί να επαναλαμβάνω διαρκώς. Εκείνες που διστάζεις να μου πεις ότι σου προκαλούν πλήξη. Στ' αλήθεια, γιατί δεν είσαι ειλικρινής μαζί μου; Γιατί δεν μου λες, για παράδειγμα, ότι δεν έχω τίποτα αξιόλογο να σου αφηγηθώ; Γιατί μένεις ακόμα μαζί μου; Τι είναι αυτό που βρίσκεις συναρπαστικό σ' εμένα, αφού ξέρεις ότι δεν διαθέτω τίποτα να σου προσφέρω.

Γνωρίζω ότι δεν είμαι ιδιαίτερα γοητευτικός, στην πραγματικότητα δεν είμαι καθόλου εμφανίσιμος, ενώ συνήθως φέρομαι απότομα και με αγένεια. Για παράδειγμα, δεν σου ζητώ συγγνώμη που καθυστερώ στα ραντεβού. Όταν επιτέλους φτάνω κάποια στιγμή σ' εσένα, δεν κάνω ποτέ τον κόπο να απολογηθώ, πόσο μάλλον να

δικαιολογηθώ. Να σου πω, για παράδειγμα, ότι με πήρε ο ύπνος ή ότι δεν είχα όρεξη να βγω έξω. Ούτε σου προτείνω ποτέ να με επισκεφτείς στο σπίτι μου, ενώ εσύ είσαι πάντα διαθέσιμη και συνεπής στα ραντεβού μας. Κι όταν μιλάμε στο τηλέφωνο, συνήθως κατεβάζω πρώτος το ακουστικό χωρίς να σε ρωτήσω πότε θα ιδωθούμε ξανά, αν θα ήθελες να βρεθούμε πάλι σύντομα. Γιατί λοιπόν επιμένεις; Γιατί δεν με εγκαταλείπεις;

Έπειτα εμφανίζεσαι στο επόμενο ραντεβού περιχαρής και ευδιάθετη χωρίς την παραμικρή πρόθεση να με επιπλήξεις για τους τρόπους μου. Με συναντάς με μεγάλη κι ανοιχτή καρδιά. Με πλησιάζεις με ένα φωτεινό χαμόγελο και, αφού με φιλάς σταυρωτά, με κοιτάζεις βαθιά μέσα στα μάτια για να με ρωτήσεις με αυθεντικό ενδιαφέρον: «Πώς είσαι σήμερα;» Καταλαβαίνω τότε ότι επιθυμείς να με παρασύρεις σε εκείνη την κουβέντα, όμως εγώ φροντίζω να σου απαντώ αδιάφορα και άχρωμα, ότι δήθεν τον τελευταίο καιρό δεν κοιμάμαι καλά... Έτσι περνά η ώρα, συζητώντας για τις αϋπνίες που με κρατούν ξάγρυπνο τις νύχτες ή για τα όνειρα του ξύπνιου μου, που είναι συνήθως εφιάλτες. Κι όταν με βλέπεις να πλήττω ή να εκνευρίζομαι από τις δικές σου συναισθηματικές κουβέντες, αμέσως σταματάς για να αποφύγεις τα πικρόλογα, πριν βγουν ασυγκράτητα από το στόμα μου... Θέλεις να σου αποκαλύψω τι είναι αυτό που με κρατά ξάγρυπνο; Αφού ξέρεις καλά ότι επικαλούμαι την αϋπνία, κι άλλες τέτοιες αηδίες, απλώς και μόνο για να μη σου μιλήσω για όλα εκείνα που πραγματικά σκέφτομαι και που τόσο επιθυμείς να ακούσεις. Στ' αλήθεια, γιατί με αφήνεις να καταφεύγω σ' αυτά τα ανόητα παιχνίδια; Γιατί δεν με σταματάς; Σαν να αρέσει και σ' εσένα αυτό το σαχλό παιχνίδι... Όχι, δεν χρειάζεται να καταφεύγεις σε τέτοια τεχνάσματα, γλυκιά μου. Στην πραγματικότητα δεν χρειάζεται να κάνεις το παραμικρό για να με πείσεις. Δεν βλέπεις πώς ιδρώνω σύγκορμος από ερωτική λαχτάρα όταν σε πλησιάζω και σαν ζώο μυρίζω τον ιδρώτα σου; Γιατί είσαι όμορφη και λαμπερή σαν τον ήλιο· σαν τη φωτιά φλο-

γερή. Τόσο φλογερή που δίπλα σου νιώθω ότι καίγομαι. Καίγομαι για σένα. Εντούτοις, δεν με χρειάζεσαι για να μάθεις ότι είσαι ποθητή. Το ξέρεις ήδη ότι είσαι. Αρκεί να ρίξεις μια ματιά γύρω σου για να δεις πώς σε κοιτάζουν οι άντρες. Σε τρώνε με τα μάτια τους. Ναι, είμαι βέβαιος ότι το ξέρεις, γι' αυτό με συγχωρείς ό,τι κι αν κάνω, με συγχωρείς πάντοτε, αφού μόνο γυναίκες σαν εσένα δεν ανησυχούν, δεν αμφιβάλλουν ποτέ για τον εαυτό τους, ούτε ζηλεύουν. Μετά την ερωτική κορύφωση απομακρύνομαι αμέσως από το σώμα σου, παίρνω στα χέρια ένα βιβλίο, και, ενώ ασθμαίνεις ακόμα δίπλα μου στο κρεβάτι, σου μιλώ για μια όμορφη γυναίκα που συνάντησα κάποια φορά και σου κλείνω με νόημα το μάτι, σαν να ήσουν φίλος από τα παλιά, ένα φιλαράκι στο οποίο δεν σταματώ να επαίρομαι για τον ανδρισμό μου, για τη μαγκιά μου να ρίχνω τις γυναίκες στο κρεβάτι μου. Και τότε εσύ γελάς χωρίς θυμό, χωρίς τον παραμικρό εκνευρισμό και έπειτα φεύγεις ήσυχα.

Σε τι ωφελεί η ανωτερότητά σου; Τι ακριβώς θέλεις να αποδείξεις; Γιατί δεν με βοηθάς; Κατέβα λίγο από τον θρόνο σου, όχι μέχρι ταπείνωσης, αλλά μέχρι το σημείο εκείνο που θα με βοηθήσει να πιστέψω ότι όντως είσαι ερωτευμένη μαζί μου... Δεν υπάρχει λόγος να σου αναφέρω πάλι ότι είμαι αποκομμένος από την οικογένεια και τους συγγενείς μου, κι ότι δεν έχω κανέναν σ' αυτό τον κόσμο. Ο πατέρας μου χάθηκε ξαφνικά, σαν να τον κατάπιε η γη ή σαν να τον πέταξε η μάνα μου έξω από το παράθυρο του τρένου, του ίδιου εκείνου τρένου μέσα στο οποίο με έσπρωξε εκείνη την αυγή. Δεν ξέρω πώς αγαπούσαν οι άντρες τις γυναίκες στο χωριό μου, εκείνο που εξαφανίστηκε όταν κατέρρευσε το φράγμα. Δεν υπήρχαν γυναίκες που αγαπούσαν, ούτε γυναίκες που αγαπήθηκαν εκεί. Ήταν όλες άφυλα πλάσματα. Ίσως πάλι στην ηλικία που βρισκόμουν όταν έφυγα, δεν καταλάβαινα ακόμα τι ήταν ο ερωτισμός και η συνουσία. Και ήμουν πάντα ντροπαλός. Η ντροπαλοσύνη μου απέρρευε από τη μόνιμη πείνα μου. Ναι, η πείνα

μου με απασχολούσε συνεχώς, με εμπόδιζε να σκεφτώ οτιδήποτε, ακόμη και τα μαθήματά μου. Άλλοτε πάλι κατέφευγα σε αυτά για να ξεχαστώ, όπως κατέφευγα και στο παιχνίδι. Έπαιζα στο σπίτι ή στον δρόμο μαζί με δεκάδες άλλα παιδιά σαν εμένα. Μας περιτριγύριζαν σμήνη από μύγες, κάποιες φορές σφήγκες βλαβερές και ιπτάμενες κατσαρίδες. Ασφυκτιούσα και δεν υπήρχε τρόπος διαφυγής για μας... Ούτε βέβαια τα μέσα εκείνα που βοηθούν τις γυναίκες να θυμίζουν περισσότερο γυναίκες, ή εκείνα που εξευγενίζουν τη σκληράδα των αντρών. Τίποτα δεν υπήρχε απ' όλα αυτά...

Πολύ λίγα θυμάμαι πια για εκείνο τον τόπο και τους κατοίκους του. Το μόνο σίγουρο είναι ότι μου προκαλούν αηδία. Ακόμη κι όταν κοιμάμαι, εμφανίζονται στον ύπνο μου σαν εφιάλτης. Αυτά τα μέρη τα τρώει η σαπίλα· αποκόπτονται από τη μνήμη σαν τα σαπισμένα άκρα από ένα σώμα σε αποσύνθεση. Μαύρα και σκοτεινά, αθεράπευτα νοσηρά. Άρρωστα κορμιά που δεν επιδέχονται καμίας θεραπείας. Απολύτως καμίας... Κάθε φορά που διαβάζω κάτι σχετικά με τα παιδιά, τη στοργή, την τρυφερότητα και τις γλυκές μυρωδιές που συνδέονται μ' αυτή την ηλικία, με πιάνει απελπισία. Αναγουλιάζω, γιατί για μένα η ηλικία αυτή συνδέεται με άσχημες, αηδιαστικές οσμές. Τα ρουθούνια μου γέμιζαν με αυτές, ενώ τα μάτια μου έκλειναν από τη βρωμιά και τη σκόνη, τα βλέφαρα κολλούσαν από τις τσίμπλες, κι όλα αυτά εξαιτίας της έλλειψης τρεχούμενου νερού. Ακόμη κι όταν τα άνοιγα για λίγο, οι μύγες επέστρεφαν για να τα σφραγίσουν πάλι με τα γαμψά τους νύχια... Και είχα συνηθίσει το ξύλο και τα χαστούκια... Αυτά λοιπόν θέλεις να μάθεις για μένα; Και για τα χρόνια εκείνα, που, όπως αργότερα διάβασα στα βιβλία, αποτελούν τη βάση για μια συγκροτημένη και υγιή προσωπικότητα; Τα παιδικά και απαραίτητως ευτυχημένα χρόνια.

Επιστρέφω στο θέμα του ύπνου. Εκμεταλλεύεσαι την ευκαιρία για να συνεχίσεις την άσκοπη κουβέντα μας. Αυτό αναζητάς;

Αυτό στ' αλήθεια θέλεις από εμένα; Δεν με ωφελεί η ανησυχία σου, δεν την έχω ανάγκη, ούτε επιθυμώ να με ρωτάς κάθε τόσο αν κοιμάμαι καλά, ή αν πήρα εκείνα τα βότανα που μου συνέστησες κι άλλες τέτοιες σαχλαμάρες. Στ' αλήθεια, γιατί δεν ασχολείσαι με πιο τρυφερούς εραστές; Αυτό δεν είναι το ζητούμενο για κάθε γυναίκα; Όλα εκείνα που με κράτησαν ξάγρυπνο χτες δεν είναι ίδια με εκείνα που θα με κρατήσουν ξάγρυπνο σήμερα. Δεν έχω λοιπόν πάρα να συνεχίσω να σε παραμυθιάζω, ώσπου να πάρω όλα όσα πραγματικά επιθυμώ από εσένα, να εκμεταλλευτώ την καλοσύνη σου. Πολύ φοβάμαι όμως ότι, ακόμη και τότε, εσύ θα επιμείνεις περισσότερο. Ίσως πάλι δοκιμάσω μια άλλη τακτική, να σταματήσω να σου λέω ψέματα και να σου πω καταπρόσωπο τη γυμνή αλήθεια. Αν και είμαι βέβαιος ότι και σε αυτή την περίπτωση εσύ πάλι θα κάνεις τα αδύνατα δυνατά για μένα και θα σπεύσεις να με σώσεις από τον ίδιο μου τον εαυτό...

Γιατί δεν σκέφτεσαι ότι εσύ μπορεί να είσαι η αιτία της ξαγρύπνιας μου, ή πως κάποια άλλη γυναίκα με κρατά ξάγρυπνο με τα νάζια και τον έρωτά της;

Στ' αλήθεια δεν σου περνά κάτι τέτοιο από το μυαλό; Δεν αντέχω άλλο την αθωότητά σου... Ανακαλύπτεις συνεχώς λόγους που θα δώσουν κάποιο νόημα στη σχέση μας. Πόσο μοιάζεις με τις ιστορίες που διαβάζεις στα βιβλία σου; Ιστορίες με αρχή, μέση, τέλος· το τρίπτυχο της σιδηράς λογικής. Άρχισες να γίνεσαι κουραστική κι επιπλέον με τρομάζει η επιμονή σου... Προσπαθείς συνεχώς να αλιεύεις τα μυστικά που κρύβω μέσα μου, τα κυνηγάς όπως ένας κυνηγός το θήραμά του. Κι όταν τα τσακώνεις, υψώνεις θριαμβευτικά το μαχαίρι σου, πριν επιδοθείς με μανία στο ξεκοιλιασμό τους, ενώ η καρδιά τους χτυπά ακόμα μες στα σπλάγχνα τους... και πάντα με μια ανείπωτη χαρά.

Υπερβάλλω; Φυσικά και υπερβάλλω, αφού και εσύ υπερβάλλεις όταν παίρνεις ό,τι σου λέω τοις μετρητοίς, έτσι όπως συμβαίνει στα δικαστήρια με τις καταθέσεις των μαρτύρων. Κι όλα αυτά για-

τί κάποια φορά σου είπα ότι είσαι μοναδική, παρότι οποιαδήποτε γυναίκα με λιγότερη εξυπνάδα από εσένα θα καταλάβαινε ότι τέτοια λόγια συχνά λέγονται από άντρες σαν κι εμένα για να ρίξουν γυναίκες σαν κι εσένα στο κρεβάτι τους. Είναι αλήθεια ότι σου είχα ομολογήσει κάποτε ότι ήμουν ερωτευμένος μαζί σου, λες και δεν σε ερωτεύτηκε ποτέ κανείς πριν από εμένα, ή σαν να ήμουν ο μοναδικός άντρας πάνω σ' αυτή τη γη. Τότε, θυμάμαι, χαμήλωσες τα μάτια σου και χαμογέλασες με χάρη και ντροπαλοσύνη. Ήθελες να μου πεις «Κι εγώ είμαι ερωτευμένη μαζί σου», αλλά δεν το έκανες, μόνο περιμένες ν' αρχίσει το παραμύθι. Ποιο παραμύθι, κορίτσι μου; Δεν ήταν η ομολογία αρκετή; Ακόμη και στα παραμύθια της Χαλιμάς, ο φτωχός ψαράς δέχτηκε συμβουλές για το τι έπρεπε να κάνει προκειμένου να κερδίσει την πεντάμορφη πριγκίπισσα. Και μετά πήδηξε στην ποδιά του το ψάρι που είχε καταπιεί το μαργαριτάρι, αλλά... Μήπως να πάω κι εγώ να ψαρέψω; Ή μήπως να σου τραγουδήσω ένα από εκείνα τα δακρύβρεχτα τραγούδια του Φαρίντ ελ Άτρας* που σου αρέσουν;

Ήταν μια φρικτική παρεξήγηση, γλυκιά μου, αλλά για περίμενε...

Υπάρχει ένας άντρας εκεί έξω που κοιτάζει συνεχώς προς τη μεριά μου. Ακόμη και τώρα που σου γράφω, στέκεται εκεί έξω και με παρακολουθεί. Κάθε μέρα βγαίνει στο παράθυρο και νιώθω τα μάτια του να με διαπερνούν ως το μεδούλι. Άλλες φορές στέκεται πίσω από το τζάμι και πάλι κρυφοκοιτάζει επίμονα. Εδώ και καιρό έχω αρχίσει να ενοχλούμαι. Τις προάλλες, υψώνοντας την παλάμη μου, του έκανα νόημα να σταματήσει, να με αφήσει ήσυχο, δεν είμαι εγώ από εκείνους τους «πελάτες»· κρίνοντας από τον τρόπο που με παρακολουθεί, είμαι βέβαιος ότι είναι ένας τέτοιος άνθρωπος. Ίσως πάλι είδε εσένα στο σπίτι μου κάποια φορά, ενώ

* Φαρίντ ελ Άτρας: Δημοφιλής Άραβας τραγουδοποιός συριακής καταγωγής, γνωστός για τα ερωτικά τραγούδια που έγραφε και τραγουδούσε με τη βελούδινη φωνή του. (Σ.τ.Μ.)

τραβούσα την κουρτίνα, και από τότε δεν έχει σταματήσει να με παρακολουθεί. Μα δεν μπορώ να τραβώ συνεχώς την κουρτίνα, εμποδίζοντας το φως να μπαίνει στο δωμάτιο, το μοναδικό δωμάτιο που διαθέτει το σπίτι, με το μοναδικό παράθυρο... Δεν μου αρέσει λοιπόν και δεν θέλω να κάθομαι στα σκοτεινά κατά τη διάρκεια της ημέρας μόνο και μόνο για να τον αποφύγω... Μήπως όμως μ' αυτό τον τρόπο του ομολογώ τον φόβο μου; Ναι, είναι σαν να τον φοβάμαι και να κρύβομαι στη μικροσκοπική κρυψώνα μου. Ωστόσο, ακόμη κι όταν σβήνω το φως, τον βλέπω να στέκεται εκεί, καρφωμένος, όπως πάντα, στη θέση του. Είναι βέβαιο ότι με παρακολουθεί, νιώθω το θρασύ, σιχαμερό χαμόγελό του κάτω από το πυκνό μουστάκι του, σαν να με βλέπει ακόμη και στο σκοτάδι.

Πώς το εξηγείς αυτό; Άραγε είναι κοριτσιίστικη η συμπεριφορά μου, ή μήπως είμαι παρανοϊκός; Ίσως πάλι φταίνε οι ψευδαισθήσεις μου που θυμίζουν εκείνες του ηρωινομανή, ή εκείνου που είναι εθισμένος στην κοκαΐνη... Μου λες ότι είμαι μόνιμα εθισμένος, και είναι αλήθεια ότι, παρά τις συμβουλές σου να σταματήσω, εγώ συνεχίζω την αυτοκαταστροφική, όπως μου λες, συνήθεια. Μου αρέσει, μικρό μου παιχνίδι, να βρίσκεσαι σ' αυτή την απόσταση από την πραγματική ζωή. Δεν εννοώ βέβαια ότι η κοκαΐνη είναι η πραγματική ζωή, αλλά οι σκέψεις σου απέχουν τόσο πολύ από την πραγματικότητα. Είναι σκόρπιες σκέψεις που μαζεύεις από δω κι από κει, για θέματα που δεν κατέχεις κι αυτό είναι ένα μειονέκτημά σου, που βέβαια θα με βόλευε, αν το εκμεταλλευόμουν σωστά, όμως εσύ, ό,τι κι αν κάνω, δεν λες να με αφήσεις ήσυχο, δεν λες να απομακρυνθείς από τη ζωή μου. Σαν να το έχεις βάλει σκοπό της δικής σου ζωής να καταλάβεις τη δική μου, όπως κατέλαβες τον χώρο μου. Αυτό θέλεις, λοιπόν; Ακόμη κι αυτό το μικροσκοπικό και πρόχειρα επιπλωμένο δωμάτιο άρχισε να σου μοιάζει ύστερα από τις παρεμβάσεις σου. Το ονομάζω διαμέρισμα, αλλά δεν είναι παρά ένα θλιβερό στούντιο σε ένα παλιό κτίριο όπου οι περισσό-

τεροι ένοικοι είναι προστάτες γυναικών από εκείνες που πηγαίνο-
έρχονται κάτω στον δρόμο περιμένοντας πελάτες. Κάποια φορά
ξεχάστηκα και σου άφησα χρήματα στο μικρό τραπέζι, για να μη
νομίζεις ότι είμαι φτωχός. Δεν είμαι φτωχός, είμαι πάμφτωχος.
Εσύ όμως συνεχίζεις να πιστεύεις στην εξυπνάδα μου, και να λες
ότι είναι ο θησαυρός μου... Και καλά όλα αυτά, αλλά τι έχεις να
πεις για εκείνα τα απορρυπαντικά και τα αρώματα που κουβαλάς
κάθε τόσο μέσα στα κουτιά; Καθαρίζεις και σκουπίζεις για να με-
ταμορφώσεις αυτή την τρύπα, που περιπαιχτικά αποκαλώ «σπίτι
μου», σε κανονικό διαμέρισμα. Γιατί; Βέβαια δεν υπάρχει νόμος
που να λέει ότι οι απελευθερωμένες γυναίκες πρέπει να ζουν μέσα
στη βρωμιά, αλλά γιατί τόση υπερβολή; Θα πρόσεξες βέβαια τον
τελευταίο καιρό πως όλα αυτά έχουν αρχίσει να αραιώνουν σιγά
σιγά. Κυρίως από τότε που σου φώναξα ότι με πνίγεις, ότι έχεις
καταλάβει τον προσωπικό μου χώρο, τον μικροσκοπικό αυτό και
άθλιο χώρο στον οποίο αποσύρομαι και κρύβομαι από τον έξω κό-
σμο. Μου ζήτησες συγγνώμη και υποσχέθηκες ότι θα σταματού-
σες και ότι όλα θα γίνονταν όπως ήταν πρώτα, όλα θα επέστρεφαν
στην αρχική χαοτική τους κατάσταση. Εντούτοις, δεν τήρησες την
υπόσχεσή σου. Και σαν να μην έφτανε όλο αυτό, με επηρέασες
τόσο, που πολλές φορές έπιανα τον εαυτό μου να καθαρίζει, να
σφουγγαρίζει και να ξεσκονίζει, λίγο πριν καταφτάσεις, από φόβο
μήπως μου θυμώσεις. Δεν έμεινε παρά να φτιάξω μια φωλίτσα για
το παιδί της αγάπης μας και να συναρμολογήσω το μικρό ξύλινο
κρεβάτι που θα διαλέξουμε μαζί από τον κατάλογο της IKEA.

Είσαι εκτός πραγματικότητας, κορίτσι μου. Εντελώς. Μια
φορά μου είπες, δήθεν αστειευόμενη, ότι είχες καθυστέρηση. Τι
θέλεις, σε ρώτησα, να γίνεις μάνα; Γίνε η δική μου μάνα... Τι είναι
αυτό που σε δελεάζει και θέλεις να αποκτήσεις αυτό τον ρόλο;
Ίσως φταίνε οι ορμόνες σου που ανεβαίνουν απότομα στο κεφάλι
σου και σε τυφλώνουν. Δεν είσαι εσύ ένας σύγχρονος προοδευτι-
κός άνθρωπος; Γιατί δεν μπορείς να επιβληθείς στα ένστικτά σου;